

Hubert DEBEUCKELAERE

Doet aan geloofsverkondiging

De eerste helft van zijn leven stonden carrière en werk centraal. Hubert DEBEUCKELAERE had een directiefunctie bij de Regie voor Maritiem Transport. Rond zijn veertigste trok hij naar Compostela. Een Kerk die vernieuwt van onderuit, daar leeft hij sindsdien voor. In Oostende ontwikkelt hij, samen met anderen, pastorale initiatieven met grote weerklank.

‘Onderweg naar Compostela werden we pelgrims’

Lieve WOUTERS

Elf hoog biedt het appartement in de oude badstad een machtig zicht op zee. De ‘kamer aan de zuidkant’ baadt in het zonlicht, maar die ‘aan de zeekant’ brengt ons pas echt in de juiste stemming. Ze is ingericht als een oase van stilte en spiritualiteit. Hier begint Hubert DEBEUCKELAERE de dag steevast in gebed om alle gevoelens van onmacht tegenover een samenleving – en soms ook een Kerk – die zich verwijderd van God, te kunnen omzetten in positieve energie.

– Welke is uw vroegste spirituele herinnering? Ik was een jaar of vijftien. Mijn vader ging met de Sint-Rafaëls-gilde op bezinning en ik ging mee. Waarover de retraite ging, kan ik me niet meer herinneren. Wel dat ik er het boek *De navelgong van Christus* van Thomas a Kempis ontdekte. Geen makkelijk boek voor een tiener, maar er was iets in die taal dat me enorm aansprak. Het woord ‘oetmoed’ kende ik niet en toch voelde het zo vertrouwd aan. Twee titels maakten een spirituele honger in mij wakker: *In oprechtheid voor God wandelen* en *Over de wonderbare invloed van de goddelijke liefde*.

– Later kwam het werk op de eerste plaats. Tot de honger te groot werd?

In onze schaarse vrije tijd trokken mijn vrouw en ik al wandelend door West-Europa. Een echte passie, in het totaal hebben we al zo’n 120.000 kilometer gestapt. Op zekere dag doet een vrouw een beroep op onze wandelervaring. Ze wil naar Compostela. Het draait eropuit dat we een week met haar mee stappen. In 1985 deden we de tocht zelf voor het eerst. Het werd de meest bepalende tocht van mijn leven. Onderweg spreken mensen je aan, vragen ze voor hen te bidden. Al doende word je pelgrim.

Mijn notities bleken mensen te inspireren. Zelfs een vrijzinnige vriend trok na het lezen ervan naar het bedevaartsoord. In het ziekenhuis waar mijn vrouw werkte, vroeg een dokter ons om te komen getuigen in de parochie. Van het een kwam het ander. Enkele weken later belde de pastoor. Of ik geen catechist wilde worden? Ik werkte toen nog elf uur per dag. Pastoor Aymar is mij drie keer komen roepen.

– Net als in het verhaal van de roeping van Samuel. De derde keer zei u ‘ja’?

Mijn aarzeling kwam vooral voort uit het feit dat ik weinig geloofskennis had. De klemtoon lag echter op het getuigen als ge-

Debeuckelaere: „Meer nog dan aan priesters hebben we nood aan gelovigen die hun geloof voeden.” © Violet Corbett Brock

zin, verzekerde de pastoor. Een zuster zou ons inhoudelijke handvaten aanreiken. We richtten toen onze ‘kamer aan de zeekant’ in. Aan de ronde tafel kwamen we tien jaar lang samen met vormelingen.

„Natuurlijk zijn er teleurstellingen, maar stille meditatie helpt onmacht om te vormen in positivisme”

Door dat engagement kreeg het geloof een vaste plaats in ons leven. Het daagde ons uit te leren verwoorden wat het voor ons betekent en het almaar meer te wortelen in Christus. Mijn opleiding als onderwijzer kwam van pas om een taal te vinden die de kinderen konden verstaan. Ik probeerde met hen in de ervaring te gaan staan. Zo leerden we veel van elkaar.

– U werd de motor van talrijke pastorale initiatieven die de grenzen van de parochie overstijgen. Wat is het geheim van het succes?

Het begon met een onderzoek op vraag van het bisdom naar de pastorale noden in de parochies. Er bleek onder meer vraag naar een Bijbelse gebedsgroep. Die bestaat intussen zeventien jaar, met een dertigtal mensen uit de ruime omgeving. We vonden het belangrijk over de muren van parochies een aanbod te doen. Samen met priester Joris Van Eeghem bereidde ik de avonden inhoudelijk voor, kostbare momenten. Ik heb in mijn leven het geluk gehad steeds te mogen samenwerken met wijze en gelukkige priesters.

Uit dit initiatief ontstond weer een ander, we stelden namelijk een behoefte vast aan stil gebed en meditatie. Priester Dirk Masschelein leidde ons binnen in de christelijke meditatie in het spoor van de westerse en oosterse tradities. Voor mij was dit opnieuw een waardevolle ontdekking. We trokken er bovendien een gedeeltelijk nieuw publiek mee aan, mensen die wat verder van de Kerk verwijderd waren. Om deze geloofservaring nog intenser te beleven, begonnen we met abdiydagen. Daar kwam later nog kleinschalige initiatie in gebed en meditatie bij, met driedaagse samenkomsten in Monasterium Zonnelied.

Vier jaar geleden richtten we het Leerhuis voor Contemplatieve Dialoog op, om mensen de kans te geven ideeën met elkaar uit te wisselen. Ik stel vast dat de nood aan geestelijke verdieping nooit zo groot was. Jammer genoeg trekt het klassieke aanbod van de Kerk velen niet aan. Meer nog dan aan priesters hebben we nood aan gelovigen die hun geloof verdiepen, actualiseren en koppelen aan een persoonlijk gebedsleven. Dan komen er vanzelf weer wijze en authentieke mensen naar voren die Christus uitstralen en die kunnen voorgaan in lokale gemeenschappen of die de eeuwenoude contemplatieve monastieke traditie voortzetten in abdijen als bakens en plaatsen van rust, stilte en herbronning.

– Wie zo gedreven bezig is, maakt zich kwetsbaar voor afwijzing. Hoe gaat u daarmee om? Natuurlijk zijn er teleurstellingen. Elke ochtend mediteer ik in stilte. Dat helpt me om gevoelens van onmacht om te vormen, zodat ik gelukkig blijf in de dienstbaarheid aan samenleving en Kerk.

Belangstelling? Bel 059 70 37 97 of e-mail h-debeuckelaere@scarlet.be.